

Maestra Ina, que hacemos?

Het is 9.30am, tijd waarop de schoolpoort van de kleuterklas sluit. Er komen net nog een paar moeders binnenglippen, normaal zouden ze terug naar huis gestuurd worden maar vandaag wordt er een uitzondering gemaakt door de directie. De moeders komen werken. Plastieken bakken in alle kleuren en schoppen in alle maten hopen zich op en de interesse is duidelijk voelbaar. Vandaag gaan de ouders meehelpen aan het bouwen van de moddermuren voor de bibliotheek. Casita de Barro heeft samen met architecten van de universiteit deze ruimte ontworpen.

Dus, waar beginnen we mee, maestra Ina? Deze vraag maakt in mij het werkbeest wakker en ik aarzel dan ook niet om te commanderen. De opgedane ervaring om zelf muren in modder op te trekken en de strategieën om groepen studenten te motiveren hetzelfde te doen komen me nu goed van pas. De ouders verdelen zich in kleinere groepen en iedere groep zal zich over een deel van een muur ontfermen. De plastieken bakken worden in een mum van tijd gevuld met klei die grondig vermengd wordt met water. Je kan duidelijk zien dat deze vrouwen weten wat werken is. Alsof ze tamales aan het maken zijn...een laborieus werk waarbij maïsmassa en reuzel urenlang worden vermengd en opgeklopt om dan honderden maïsbladeren te vullen en te stomen. Tientallen vrouwen helpen mee om dit typisch gerecht bij elk feest te serveren en het belangrijkste is dat iedereen die uitgenodigd werd zijn portie dampende tamales mee naar huis krijgt. Er wordt gelachen en er worden grappen gemaakt en er wordt gewerkt. De eerste bouweenheden zijn klaar: bundels strostengels gemengd met klei worden tot een homogene muur gekneed.

In twee uur tijd verzetten deze vrouwen drie keer zoveel werk als hetzelfde aantal studenten tijdens een hele dag. Ik sta versteld. Maar ik wist dit al. Waarom denk je dat de meeste Mexicaanse immigranten in de VS door hun werknemers zo worden geliefd. Ik kan het typisch beeld van de Mexicaanse arbeider die zich zonder klagen in het zweet werkt en de "gringo" die rokend toekijkt niet uit mijn hoofd zetten. Mexico concurreert op wereldvlak niet met technologie of hooggeschoolde specialisatie, maar met handenarbeid, deze creatieve en fysiek sterke arbeid die ik hier in actie zie, en die de velden doet produceren en de bouwwerken in de steden mogelijk maakt. Het is triestig dat Mexico niet meer investeert in dit talent en toelaat dat zoveel jongeren hun bloed en zweet moeten aanbieden in ruil voor de groene briefjes in de VS. Veel tijd om aan deze gedachten meer inhoud te geven is er niet, want de kleutertjes staan klaar, netjes op een rij, om ook kleibollen te maken. Het is gewoel van jewelste, iedereen zoekt een plaatst aan de plastieken bakken om stro met modder te vermengen en te bouwen. En terwijl de ouders de activiteit afronden en de gezichten en armen van hun bengels proper maken, blijft een groep naarstig doorwerken. " We zijn blij dat we kunnen helpen en we zouden graag zo vlug mogelijk de ruimte afwerken

zodat onze kinderen ervan kunnen genieten”.

Voor de toekomst van hun kinderen komen de ouders samen en bouwen ze energiek een gezellige ruimte waar de kleuters zullen kunnen lezen, bezinnen en artistiek bezig zijn. Hopelijk kunnen we ook in het belang van de toekomst van hun kinderen – van alle kinderen- thema’s aansnijden als de bescherming van natuurlijke waterbronnen, de behandeling van rioolwater in plaats van het te lozen in de rivieren, de duurzame ontginning van bossen, het biologisch telen van hun producten en zo een gaatje in de markt te veroveren, en zoveel meer. Een stap met een keer.

Dit zijn in ieder geval de thema’s die aan bod komen in het educatief programma waar we blijven werken met de jongeren, na de schooluren. We geven inhoud aan de term Tajpiani, uit de Azteekse taal wat betekent: beschermers van de natuur. We hopen de jongeren via ludieke en creatieve activiteiten en het gebruik van multimedia bewust te maken van de lokale en globale realiteiten. Een geïnformeerde mens is er twee waard. Universiteiten blijven onze partners. Een gemiddelde van 12 studenten draait mee in

det dagdagelijkse werking van Casita de Barro. Het departement Design (industriële, grafisch en textiel) assisteert ons programma met het aanmaken van didactische materialen. Studenten architectuur, duurzame ontwikkeling en ethiek bezoeken Casita de Barro als bron van inspiratie. En meer en meer glijden we in de tweede fase van de missie van Casita de Barro: DELEN en CREËREN. Na 7 jaar vallen en opstaan in het begrijpen en toepassen van elementen van duurzaam leven hebben we wat ervaringen opgedaan die we kunnen delen met iedereen die het beleven wil. We zoeken een dialoog aan te gaan en zo een ruimte te creëren voor alternatieven.

Een groep families van Tecuanipan hebben nu moestuinen die ze op biologische wijze onderhouden. We maken samen de organische meststoffen aan. We experimenteren met de kweek van zwammen, we bouwen efficiënte houtvuren, en faciliteren het bouwen met natuurlijke materialen. En vanaf februari 2017 zal de tweede stagiaire van het postgraduaat Duurzame ontwikkeling van HOWEST in Kortrijk het van dichtbij kunnen beleven.

ZIJN - SER y ESTAR: Dat blijft de essentiële pijler van Casita de Barro, wat ook de nodige energie en financiële middelen opeist. Ik ben trots om te vermelden dat Semilla5 (merknaam van de natuurlijke producten uit de tuin) dit jaar 25% van de operationele kosten voor zijn rekening neemt. We blijven investeren in de afwerking van Nicancalli. De tweede ruimte is functioneel, de ramen zitten erin, en de bergruimte voor het schoolmateriaal kan nu ook dienst doen als verblijfplaats, wat op langere termijn inkomsten kan opbrengen voor het project. Nu kunnen we beginnen aan de afwerking van de bestaande moddermuren, het leggen van de vloer en het bouwen van de nog resterende muren die we evenwel niet in aarde zullen optrekken. Het zal een

houten structuur worden die we kunnen openen en sluiten naargelang de nood zich aandient. Daarnaast zoeken we een buitenruimte te creëren met basisfuncties als koken en afwassen. Er bestaat geen bijeenkomst in Mexico waar er niet gedacht wordt aan het serveren van eten voor iedereen. Mijn klein keukentje in Casita de Barro en zijn toebehorend systeem van waterzuivering kan grote aantallen niet aan. Een buitenruimte is nodig waar er in alle vrijheid kan worden gekookt en afgewassen en de potten, pannen en borden kunnen worden opgeborgen. Daarnaast kunnen de jongeren de buitenruimte gebruiken om hun oogst uit de moestuin van het schooltje te leren verwerken in voedzame gerechten. De buitenruimte zal ook een douche omvatten..

Terwijl ik deze plannen neerschrijf zie ik de schaafwonden op mijn handen van de metalen draden en nagels op de bouw en voel ik mijn hielen barsten onder de droge hitte van het wintermaanden. Het is hard werken. Naast al deze plannen, liggen de guava's uit de tuin op me te wachten om er confituur van te maken; de kervelblaren moeten worden zongedroogd en verpulverd; de tomaten, rode bieten en wortels moeten worden verplant maar all is good!!

En met dit gevoel sluit Casita de Barro het jaar af. We wensen jullie heel prettige feesten en een goed begin van het nieuwe jaar. We danken jullie van harte voor jullie onvoorwaardelijke steun.

De valiezen staan klaar, het vaderland roept en wij antwoorden. Altijd welkom in Herentals!